

ГУСТА МРЯКА ПОСІЯЛАСЯ З НЕБА, наче хтось раптом зсунув завісу. Галасливі морські птахи принишкли, океан затих. Відблиски маяка на хвилях зблідли.

Двоє людей наближались до пляжу. Вона — білява й приваблива у своєму зеленому бікіні, хоч тут, у штаті Мен, у травні було ще холодно.

Він — високий, вродливий, наче аж променів світлом, яке притягувало погляди. Їх звали Лотто й Матильда.

Десь хвилину вони спостерігали, як у озерці, що утворилося після припливу, вовтузилися якісь колючі істоти, закопувались у дно, здіймаючи фонтанчики піску. Потім він узяв її обличчя у свої долоні й поцілував бліді вуста. Він міг би просто зараз померти від щастя. Йому привиділося, як море раптом здійнялося і поглинуло їх, зриваючи плоть і перемелюючи кістки своїми кораловими зубами десь там у глибині. Якщо вона буде поряд, подумалося йому, він потопатиме співаючи.

Що ж, він був молодий — двадцять два роки, і сьогодні вранці вони потайки одружилися. Зважаючи на такі обставини, екстравагантність думок можна було пробачити.

Її пальці торкнулися його і крізь тканину плавок обпекли шкіру. Вона підштовхувала його, ведучи назад, вгору по дюні, вкритій стеблами морського гороху, і знову донизу, туди, де стіна піску закривала їх од вітру і де було тепліше. Її тіло під ліфчиком бікіні вкрилося синюватою гусячою шкірою, а соски від холоду втяглися. Він і вона стояли на колінах, хоча пісок був грубий, і колінам було боляче. Та байдуже. У них лишилися тільки губи й руки. Він обхопив її ноги своїми стегнами, притиснув донизу, зігрівав своїм теплом, доки вона не перестала тремтіти, прикривав своєю спиною, наче дюною. Її подряпані коліна стриміли в небо.

Він жадав чогось невимовного й приголомшливого: чого? Бути з нею. Він уявив, як назавжди залишиться в її теплі. Люди, дотичні до його життя, відпадуть один за одним, як кісточки доміно; з кожним рухом вона все міцніше прив'язуватиметься до нього, настільки міцно, що вже не зможе його покинути. Він уявив, як вони все життя злягатимуться отак на пляжі, аж поки не перетворяться на одну з тих старезних парочок, які вранці займаються спортивною ходьбою і чия шкіра вилискує, ніби лакована серцевина волоського горіха.

Навіть у глибокій старості він, кружляючи у вальсі, заманюватиме її в ці дюни й відводитиме душу, пестячи її сексуальні, крихкі й тонкі, як у пташки, кістки, пластикові стегна й біомеханічне коліно. Дрони-рятувальники будуть маячити в небі, переливаючись вогнями, й сурмитимуть: *Розпусники! Розпусники!* — примушуючи їх пекти раків і тікати від сорому. І так цілу вічність. Він заплющив очі й замріявся. Її виї торкалися його щоки, стегна спочивали на його талії — перше підтвердження подружнього зв'язку, того жажіття, що вони вчинили. Шлюб, розрахований на вічність.

[Він планував, що це буде в нормальному ліжку, урочисто, навіть церемоніально, тож тихцем оселився у пляжному будиночку Семюела — сусіда по кімнаті, де жив майже щоліта з 15 років, і тому знав, що господарі ховали ключ під панциром морської черепахи в садку. У будиночку все було або карта, або в дрібненькі квіточки, заставлене розмаїтим посудом Fiesta, вкритим товстим шаром пилу; кімната для гостей вночі спалахувала від потрійного миготіння маяка, а далі за будиночком починався скелястий берег. Це було перше, що спало йому на думку, коли ця надзвичайна дівчина якимось дивом погодилася стати його дружиною. Але Матильда мала рацію, наполягаючи на вступі у шлюбні стосунки просто неба. Вона завжди мала рацію. І скоро він у цьому переконається.]

Все скінчилося надто швидко. Коли вона закричала, чайки, що ховалися десь за дюною, дробом пронизали низькі хмари. Пізніше вона покаже йому садно від мушлі мідії на рівні її восьмого хребця, яке утворилося, коли він усе занурювався і занурювався у неї. Вони були притиснуті так щільно одне

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

до одного, що коли сміялися, то його сміх піднімався з її живота, а її сміх — із його горла. Він цілував її вилиці, її ключиці, внутрішній бік її зап'ясть із блакитними венами, схожими на коріння.

Несамовитий голод, який він сподівався вгамувати, не проходив. Кінець виявився початком.

— Моя дружино, — сказав він. — Моя. — Може, замість бути з нею, краще проковтнути її цілком.

— О? — здивувалася вона. — Авжеж. Бо я рухоме майно. Бо моя королівська сім'я вторгувала за мене трьох мулів і відро масла.

— Я люблю твоє відро масла, — сказав він. — Тепер моє відро масла. Таке солоне. Таке солодке.

— Припини, — попросила вона. Вона більше не усміхалася, і йому було дивно бачити її так близько без звичної сором'язливої усмішки. — Ніхто нікому не належить. Ми зробили щось більше. Щось нове.

Він задумливо подивився на неї, ніжно вкусив кінчик носа. Він шалено любив її протягом цих двох тижнів і, переповнений коханням, уявив її прозорою скляною тацею. Він бачив її наскрізь, до нутра кісток. Але скло крихке, треба бути обережним.

— Так, твоя правда, — сказав він; а про себе подумав: «Ні», розмірковуючи про те, наскільки глибоко вони належали одне одному. І наскільки віддано.

Між його та її шкірою був вузесенький простір, якого ледь вистачало для повітря, для тоненької плівочки вологи, від якої зараз було холодно. І все ж туди ще прослизнув хтось третій — їхній шлюб.

ВОНИ ПРОБИРАЛИСЯ ЧЕРЕЗ СКЕЛІ, повертаючись до будинку, який світився у сутінках.

Одне ціле, що складається з окремих частин, — подружжя. Лотто був веселий і наповнений світлом; Матильда ж — тиха, насторожена. Якось зразу впадало в око, що він був кращою половиною, тією, яка задає тон. Насправді все життя, яке він прожив до цього часу, було лише підготовкою до зустрічі з Матильдою. І якби життя не підготувало його до цього моменту, то їх не було б.

Мряка погустішала й перетворилася на дощ. Вони вже добігали до кінця пляжу.

[Тут ми їх поки що й залишимо: струнких, молодих, які прямують крізь темінь до тепла, швидко минаючи холодний пісок і каміння. Ми ще повернемося до них. А зараз наша увага буде прикута до нього. Саме його вихоплює світло із темряви.]

Лотто любив цю історію. Він народився, як завжди розказував, у самому епіцентрі урагану.

[Ще від народження вмів вибрати «вдалий» момент.]

Його мати тоді була ще вродливою, і батько ще був живий. Літо, кінець 60-х років. Хамлін, штат Флорида. Будинок на плантації такий новий, що на меблях ще залишалися етикетки. Жалюзі були не прикріплені як слід і жакливо грюкали під першими поривами ураганного вітру.

На хвилину визирнуло сонце. Дощ краплями стікав із померанцевих дерев. Час від часу чувся гуркіт заводу безалкогольних напоїв, що розміщений за п'ять акрів від їхньої землі, порослої чагарником. У коридорі дві покоївки, кухар, садівник і заводський майстер прислухалися, припавши вухом до дерев'яних дверей. У кімнаті в білих простирадлах по-

топала Антуанетта, а кремезний Гавейн підтримував гарячу голову своєї дружини. Тітка Лотто Саллі присіла, щоб прийняти дитину.

І тут з'явився Лотто: схожий на гобліна, з довгими, великими руками і ногами та неймовірно сильними легенями. Гавейн підніс його до світла, що падало з вікна. Знову здіймався вітер. Біргінські дуби диригували штормом, вимахуючи своїми кошлатими руками. Гавейн плакав. Це була вершина його життя.

— Гавейн-молодший, — сказав він.

Та зрештою це Антуанетта зробила всю роботу, й тепло, яке вона відчувала до свого чоловіка, наполовину вже належало її синові.

— Ні, — заперечила вона. Згадала побачення з Гавейном, темно-бордовий оксамит у кінотеатрі й «Камелота» на екрані. — Ланселот, — заявила вона. Її чоловіки носитимуть імена лицарів. У неї було своєрідне почуття гумору.

Перш ніж шторм ударив знову, прибув лікар, щоб накласти Антуанетті шви. Саллі натирала шкіру дитини оливковою олією. Їй здавалося, що вона тримає в руках власне пульсуюче серце.

— Ланселот, — прошепотіла вона. — Що за ім'я? Тебе ж задражнять. Та не бійся. Я вже простежу, щоб ти був Лотто. — І завдяки тому, що вона вміла сірою мишкою, на яку й була схожа, непомітно шмигати за шпалерами, його так і звали: Лотто.

Немовля росло дуже вибагливим. Тіло Антуанетти було виснажене, груди пожовані. Ніяких няньок дитина не визнавала. Але як тільки Лотто почав усміхатися, й Антуанетта побачила, що він був її крихітною копією, з її ямочками й чарівністю, вона все йому пробачила. Така втіха — побачити в ньому свою красу. У родині її чоловіка красенів не було: нащадки різних флоридців — від представника племені тімукуа до іспанця та шотландця, від раба-втікача й індіанця племені семіноли до «саквожника» — переселенця з півночі, всі вони зовні були схожі на перепечений крекер. Саллі була гостролицюю, кістлявою. Гавейн — волохатим, кремезним і мовчазним. У Хамліні жартували, що він був лише наполовину люди-

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)